

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАНКА

Промоција четири књиге проф. др Војислава Шешеља: „Ватикан главно сатанино гнездо“, „Римска курија вечито жедна српске крви“, „Понтифекс максимус сатанистичке цркве Јован Павле Други“ и „Антихристов намесник злочиначки римски папа Бенедикт Шеснаести“
Нови Сад, 23. септембар 2006. године

Игор Мировић: Наши политички противници стално испалују отровне стреле на наш рачун, говорећи да нас треба забранити, да нас треба укинути, користећи се диктаторским и недемократским методама. Јуче и прекјуче у сали Генералне скупштине Уједињених нација један државник једне велике и богате земље изговорио је тешке, али истините речи на рачун Џорџа Буша и његове администрације (ради се о председнику Венецуеле), па вас ја питам: да ли и Венецуелу треба забранити? На тај начин, језгровитим, понекад тешким речима Војислав Шешељ критикује у својим књигама баш оне људе који су били организатори бомбардовања Србије, Црне Горе, Републике Српске, Републике Српске Крајине. Па како другачије него тешким речима, јасним речима говорити о онима, који су затровали наше реке, наше планине, наше море, који су уништили наше фабрике, наше мостове. Зар да са милошћу говоримо о њима? Не, него баш оним речима и баш оним језиком, баш оном истином каквом се служи Војислав Шешељ у својим књигама.

Вјерица Радета: Данас вам представљамо четири књиге проф. др Војислава Шешеља у којима је изнео концепт своје одбране пред Хашким трибуналом. У њима се говори о улози и умешаности Ватикана, Римокатоличке цркве и њихових папа и свештенства у злочине који су се дешавали српском народу у распаду бивше СФРЈ. О овоме што је садржано у књигама др Шешеља слушала сам у мом најранијем детињству и знам причу о деловању чувеног фратра усташе Срећка Перића којег Војислав Шешељ помиње у књизи „Римска курија вечито жедна српске крви“. Тај фратар усташа Срећко Перић позивао је, 1941. године, Хрвате у Ливну, у месту где сам рођена и одрасла, да крену у масовни покољ Срба речима: „Браћо Хрвати, идите и покољите све Србе, а најприје закољите моју сестру која је удата за Србина, затим се вратите у цркву и ја ћу све ваше грехе да преузем на себе“. Када будете прочитали ове књиге упознаћете се са монструозним деловањем римског свештенства, наравно, увек под контролом и патронатом римског папе и Ватикана. Ове књиге су, сигурна сам, кључни разлог што хашки зликовци не дозвољавају нашем председнику да се сам брани пред тим такозваним судом, али сам убеђена да ће Војислав Шешељ из ове неравноправне борбе изаћи као победник, нико од нас у то не сумња, а ове књиге ће проучавати генерације и на правном и на другим факултетима.

У ове четири књиге, до детаља се говори о злочинима извршеним на простору бивше Југославије од 1990. године. Ових злочина било је и раније. У мом родном Ливну, од априла до августа 1941. године, заклано је преко 1500 Срба, од чега око 600 деце старе до 8 година. Ја сам представник потомака породице Радета чији су сви мушки чланови заклани на Огњену Марију 1941. године и затрпани живим кречом у јами Пролог, једној од многобројних на овим подручјима. Зато на свим промоцијама ових књига понављам реченицу Војислава Шешеља, коју је написао у предговору једне од књига – да ове четири књиге треба да има сваки Србин, да нам оне служе да не заборавимо невинне жртве и да се са достојанством сећамо својих предака. У име мојих предака хвала Војиславу Шешељу. Верујем у његову победу у Хагу као и у то да ће ове његове књиге нама овде, у Србији, послужити за политичку борбу, и наравно, очекујем победу Шешељевић радикала, јер он заслужује да се врати у слободну Србију. Хвала вам. Слобода Шешељу.

Милорад Мирчић: Војислав Шешељ је у ове четири књиге изнео безброј историјских података, чињеница и доказа који потврђују каква је улога Ватикана када је у питању Србија и српски народ.

Војислав Шешељ и у самом предговору наглашава да би највише желео да ове књиге прочитају, како он каже, „заблудели синови српског народа“. Он јасно предочава овим књигама, како се и на који начин, историјски гледано, Србија суочавала са опасношћу која се зове Ватикан, и он сам каже да се Србија на два начина суочава са истином која се зове Ватикан. Један је начин оно што ради Војислав Коштуница са Карлом дел Понте, издајнички испоручујући Србе. Од њега се не разликује ни Борис Тадић, који са Стипом Месићем прославља 65 година усташких злочина над српским народом у родном месту

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАНКА

Промоција четири књиге проф. др Војислава Шешеља: „Ватикан главно сатанино гнездо“, „Римска курија вечито жедна српске крви“, „Понтифекс максимус сатанистичке цркве Јован Павле Други“ и „Антихристов намесник злочиначки римски папа Бенедикт Шеснаести“
Нови Сад, 23. септембар 2006. године

Николе Тесле, а под окриљем сто педесете годишњице од рођења Николе Тесле. То је начин најсрамнији, најпонижнији, начин који Србију вуче у пропаст. Постоји и онај други начин, који презентује сам Војислав Шешељ, који је мукотрпан, који је тежак, који траје, али који у сваком случају даје резултате. Тај начин тражи огромне жртве, које и дан данас подноси Војислав Шешељ, али јасно поручује да таква једна одлучна борба, да таква једна исцрпљујућа битка тражи жртве, тражи пожртвовање. Најбољи пример, како то сам аутор каже, су нам дали наши преци, који су вековима одолели у борби у најезди Ватикана на ове просторе. Војислав Шешељ јасно предочава како ми треба да поступамо тако што и овом књигом и свим чињеницама и доказима који су садржани у овим књигама наглашава да идеја о Великој Србији, да идеологија српског национализма чува Србију од свих тих искушења, чува Србију од свих напада. Када ће Србија да успе да се одупре Ватикану и свима онима који је нападају? Када ми следбеници Војислава Шешеља будемо довољно убедљиви да убедимо већинску Србију, да нам да поверење, да Српска радикална странка почне са реализацијом идеје Велике Србије, да идеологија српског национализма буде доминантна идеологија у српском народу – тада ће се Србија одбранити а Војислав Шешељ изаћи на слободу. Живела Велика Србија!

Игор Мировић: Др Војислав Шешељ већ три ипо године у ћелији од десет или дванаест квадрата у хашком казамату, води своју битку и нашу битку за истину и правду. Он је симбол борбе која траје већ деценијама и највише о томе говори у својим књигама. Током времена у којем се само мењају актери на нашим просторима, а историјске околности стално као омча стежу око врата Србију, крајња порука књиге јесте да се мора издржати, да је политичка борба непрестана, да се не сме подлећи искушењима, да се не сме оставити традиција и вера у снагу сопственог народа, да је борба трајна категорија и да сви они који нису спремни да издрже на том путу, једноставно нису достојни те борбе. Од 1991. године, а тада сам први пут видео Војислава Шешеља, у фебруару, на улазу у крагујевачки Дом самоуправљача, где је странка формирана, сви чланови проносе његову идеју, коју он уобличава у књигама, у свом јавном деловању, па и данас у својој непоколебљивој борби у тамници Хашког трибунала. Следећи говорник је генерални секретар Српске радикалне странке Александар Вучић.

Александар Вучић: Даме и господо, драги пријатељи. Видите, Војислав Шешељ је више од три ипо године у Хагу. Три ипо године иза решетака и не може да буде са својом децом, три ипо године не може да буде са својом породицом, са својим унучићима. Онда видите како све тобожње наше муке и патње овде и све што нам је понекад можда тешко, како то мало изгледа у односу на оно како је данас Војиславу и шта мора да прође, а не због себе и не због тога што је сам чинио, већ само због тога што је волео Србију и због тога што је био на челу нас који смо волели Србију и покушали да је бранимо од оних који би да је униште.

Свакодневно, када немају више аргумената против Српске радикалне странке, против нашег председника, мало-мало па кажу: аха, шовинизам, за говор мржње – што је друга реч за вербални деликт, друга синтагма за вербални деликт – за то мора да се одговара.

Пре неко вече онај несрећни луди Млађан Динкић каже: не можете са радикалима, тај шовинизам мора да се заустави. Па, јел' се Тома Николић срео са усташким следбеником Анте Павелића, Антом Бапићем или његов председник или потпредседник Владе Ивана Дулић? Јесмо ли ми за то криви или они? Њима је лепо да се друже са отвореним усташким следбеницима, њима је лепо да се са њима рукују, а истовремено да траже забрану Српске радикалне странке, као у зони сумрака да живимо. Нико не сме ништа да помене, нико не сме ништа да каже.

Сад су избацили из оптужнице нешто да би убрзали поступак, само да би то смлатили на брзину, да се не чује реч одбране ни на који начин, да се не чује реч Војиславова. Знате ли шта су избацили, избацили су из оптужнице оно где каже „чувени Шешељеви борци“, па каже Звонко Осмајлић, Боро

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАНКА

Промоција четири књиге проф. др Војислава Шешеља: „Ватикан главно сатанино гнездо“, „Римска курија вечито жедна српске крви“, „Понтифекс максимус сатанистичке цркве Јован Павле Други“ и „Антихристов намесник злочиначки римски папа Бенедикт Шеснаести“
Нови Сад, 23. септембар 2006. године

Антел, Бранислав Лаиновић Дуги, све из СПО-а, никакве везе са Српском радикалном странком нису никада имали, ни са Војиславом Шешељем. Такав је Хашки трибунал. Ти људи су тамо данас наметнули некога Дејвида Хупера Војиславу Шешељу као браниоца, не дају му да се брани сам, а он има право и по континенталном и по англосаксонском праву, по свим нормама да се брани сам, имамо и прецеденте који то доказују за англосаксонско право. Шта их брига, они су решили да то убрзају, да то заврше како је њима воља, а то да ли тиме уништавају једну породицу или један народ или једну земљу, баш их брига и на крају крајева, то им је интерес. Зато наша обавеза мора да буде да будемо неупоредиво одговорнији, да читамо што је могуће више и да се на сваком месту боримо што је могуће више за нашу земљу, за наш народ и да, уколико је могуће, помогнемо нашем председнику Војиславу Шешељу.

Војислав је написао много књига и намерно их нервира насловима тих књига. Намерно, јер зна да се тресу од страха са којим насловом ће следећа књига да изађе. Они у Хашком трибуналу не знају од муке шта ће са собом од наслова књига, али, богами, све више документације се у тим књигама објављује. У ове четири књиге о којима је реч, од „Римске курије жедне српске крви“ до „Понтифекс максимуса сатанистичке римске цркве“, у свим овим књигама можете јасно да видите ко је заиста одговоран за сукобе на простору бивше Југославије, ко су били ти који су кренули у растакање СФРЈ не би ли имали било какву шансу да униште српски народ и да остваре своје интересе науштрб интереса нашег народа. Наравно, западне силе, али и те како значајну улогу је имао и Ватикан и Јован Павле Други.

Немојте да сметнете са ума да је француски министар иностраних послова Дима не тако давно рекао да је Римска курија најзаслужнија за све догађаје у источној Европи, да је она заслужна за прво признање сецесионистичких република у бившој Југославији. Па није то радио Војислав Шешељ, то је радио папа Јован Павле Други. Неки ће рећи: па не смеш то да кажеш. Па шта то значи? Хајде да ћутимо о истини, хајде да ћутимо о ономе што се заиста догодило, хајде да нико не сме да каже ко је одговоран, него сви да се правимо блесави па да кажемо: па реалност је таква. Као данас за Косово и Метохију, па хајдете, одреците се Косова и Метохије, улазите у ЕУ или не знам где. Па шта то значи – убијте своје дете, а ми ћемо да вам дамо да се преселите из стана од четрдесет квадрата у стан од сто квадрата. Па ко је луд да убије своје дете и да каже – супер ми је, добио сам лепше керамичке плочице и добио сам лепше тепихе у новом стану или у новој кући. А то је оно што нам раде стално. Јел треба сви да ћутимо? Да ли сви треба да се правимо блесави, као да не знамо шта се збива, да кажемо: па да, супер је, разарајте и уништавајте Србију колико год можете.

Књиге Војислава Шешеља управо говоре о томе и подсећају нас на оно што је заборављено. Када сте последњи пут видели неки филм о Јасеновцу? Када сте последњи пут читали о неком страдању Срба у Другом светском рату? У последњем отаџбинском рату? Нема тих прича, нема прича о породици Абазовић, жена убијена, син од 11 година тешко рањен кад су ти зликовци хтели тобоже да гоне неког ратног злочинца. Нема приче о томе, нема приче о убијеним Србима на Косову и Метохији. Зато има приче о петарди за Наташу Кандић. То је данашња досовска Србија. Србија у муљу, Србија у блату, Србија коју су разорили, Србија коју покушавају даље да разарају. Једини посао им је како ће да краду, што је могуће више пара да отимају и устав – како да ставе да и Војводину сутра отму на било који начин – хајде и Војводина да има своје основне законе, да доносе законе у Скупштини итд. На то нећемо да пристанемо, Војводина је била и остала Србија и нећемо им давати било какве шансе да праве услове за даље растурање наше отаџбине и нека се не надају да то могу да ураде.

Истовремено, нашем председнику су заказали, кажу, за 2. новембар, почетак суђења. Сетили се после четири године, а сетили се тако што су рекли – може суђење, али не ти да се браниш и не ти да нам причаш о правим узроцима кризе, не ти да нам цитираш Горбачова који је такође говорио о значајној улози такозване Свете столице у сукобима на просторима бивше Југославије, не ти, који ћеш да нам

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАНКА

Промоција четири књиге проф. др Војислава Шешеља: „Ватикан главно сатанино гнездо“, „Римска курија вечито жедна српске крви“, „Понтифекс максимус сатанистичке цркве Јован Павле Други“ и „Антихристов намесник злочиначки римски папа Бенедикт Шеснаести“
Нови Сад, 23. септембар 2006. године

говориш о ономе ко је заиста први изазвао рат против српских војника и против некадашње наше државе у Словенији, Хрватској, БиХ и на сваком другом месту, него ће они да суде због тога што је Војислав Шешељ говорио, због његових речи. Војислав Шешељ је крив за речи а они нису криви за то што су земљу уништили и што има стотине хиљада мртвих, што су директно они произвели. Био би им крив за какве год хоћете речи, али они су заслужни што су убили Милицу Ракић у Батајници, малу Сању у Варварину и што су срушили све новосадске мостове и ко зна колико људи побили. Сад сви ми треба да ћутимо, да кажемо – па да, у реду је то све, нема проблема, то је демократија а нас то страшно занима. Вреднији је за сваког од нас живот Милице Ракић, него све њихове лажне шаргарепе заједно. Вреднија нам је и Милица Ракић и Косово и Метохија и Војводина и сваки педаљ земље Србије од свих њихових и Европских унија и белосветских унија и не знам ни ја чега све. И увек ће нам то бити вредније, зато што ми живимо за Србију, јер ми резервну отаџбину немамо, а Војислав Шешељ нас учи да је Србија најпреча од свих ствари, Србија и слобода. Живела слобода! Слобода Војиславу Шешељу! Хвала.

Маја Гојковић: Истина је само једна и не може бити власништво ни Хашког трибунала, ни било кога другог. Због тога је пре три и по године Војислав Шешељ отишао у Хаг, да докаже да не могу постојати две истине, једна стварна а друга њихова. Међутим, њему је то право одузето ових дана, наметањем браниоца по службеној дужности, противно његовој вољи.

У одбрани свог живота сваки зарез много значи, али Шешељ у Хагу не брани свој живот. Бранећи себе од неправде, Воја брани интересе српског народа. Он у Хагу, као и увек, брани истину и право на њу. Одузимајући му то право, упркос огромној машинерији коју су ангажовали, Хашки трибунал и његови оснивачи признали су да Војислав Шешељ представља значајну политичку фигуру. И још нешто, признали су своју неспособност, пошто су за 1300 дана схватили да могу победити само ако га ућуткају. Није то новост, знали су они и пре него што је дошао тамо да ће их победити. Зато му данас ускраћују право на одбрану, ускраћујући му на тај начин и право да говори. Овај скуп данас није ништа друго до одбрана права на слободу речи, права на истину и правду. Неумољива чињеница да је, упркос добровољном одласку, Војислав Шешељ три и по године заточеник Хага, без могућности да докаже неистинитост оптужби и своју невиност приморава ме да кажем да још никоме није суђено без права на одбрану. Нигде и никад једна институција није била све на суђењу, и судија, и тужилац и оптужени, а Хашки трибунал то данас јесте. Није тешко погодити разлоге таквог понашања Трибунала – у питању је њихова несигурност, страх да ће све тачке бесмислене и измишљене оптужнице пасти а Шешељ изаћи као слободан човек, како је и ушао – на велика врата.

Суштина постојања Хашког трибунала потврђује се још једном кроз „случај Шешељ“, то грдно судилиште је нова голгота нашег српског народа. Његов случај, иако случај истински не постоји, доказује да у Хагу нема правде. Војислав Шешељ је физички заточен, али је његов дух остао слободан. О томе сведоче књиге које је написао за ове три и по године. Оне су глас против неправде и доказ да је Војислав Шешељ несаломљив, да су право и правда на његовој страни. Оне су поклич непоколебљивог борца за слободу, оне значе борбу за слободу мишљења и право на одбрану самог себе. За крај морам истаћи да је, по мом мишљењу, Шешељ већ победио Хашки трибунал. Доказ је то што му не дају да говори и што га се боје чак и када ћути, али за немушту оптужницу и ћутање је прејака одбрана. Воја је победио!

Томислав Николић: Браћо и сестре, сукоб Хашког трибунала и Војислава Шешеља је сукоб НАТО пакта и Србије, НАТО пакта и српског народа, сукоб дивљаштва и цивилизације, правде и неправде, љубави и мржње. Војислав Шешељ је оптужен за љубав према својој земљи. Да бисте неког оптужили зато што воли, морате да мрзите. Не можете да познајете осећај љубави и да оптужујете некога ко воли. Војислав Шешељ воли свој народ, воли своју државу. Четири године у самици у Хашком трибуналу, по њиховом мишљењу довољно да сломе човека, да пристане на нагодбу, да пристане на сведочење против

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАНКА

Промоција четири књиге проф. др Војислава Шешеља: „Ватикан главно сатанино гнездо“, „Римска курија вечито жедна српске крви“, „Понтифекс максимус сатанистичке цркве Јован Павле Други“ и „Антихристов намесник злочиначки римски папа Бенедикт Шеснаести“
Нови Сад, 23. септембар 2006. године

некога или на неке лагодне услове, на неку крађу временску казну, на поклапање притвора и осуде а онда на крају, пред крај четврте године, Војислав је у офанзиви као да је тек јуче отишао и онда они схватају да њега ништа не може да сломи, али баш ништа, ни његов дух, ни енергију ни жељу да победи. Због тога га треба спречити да се бори. Како? Наметањем браниоца. Ја њих разумем, они желе да добију тај процес. Добиће га једино ако Војислава Шешеља нема у судници и ако не може да говори.

Имају искуство са Слободаном Милошевићем, који је своју одбрану другачије базирао. Имао је све до доласка ДОС-а, па и после тога једно одређено време, док се нису издајници снашли, подршку по службама у Србији које су му давале податке о локацијама или о личностима на које се односила оптужница против њега, а онда је дошао ДОС и рекао: Милошевићу не треба дати право да се брани, Милошевић не треба дати податке којима он може да се брани, Милошевић мора да буде осуђен а српски народ мора да прође кроз катарзу због злочина које је починио у време док га је водио Слободан Милошевић. Кад то шест година касније понови Марти Ахтисари, онда се наше главешине, досовска власт досете да га оптуже како је он, ето, читав један народ већ унапред осудио и због те пресуде хоће народу да отме Косово и Метохију, па онда морамо ми, српски радикали да их подсећамо да су то њихове речи и да прво треба рашчистити са Србима који тврде да су Срби починили злочине а онда се обрушавати на припаднике другог народа.

Војислав Шешељ има неизмерну љубав према Србији и српском народу. Зато је и оптужен, зато се и налази у Хашком трибуналу, а оптужују га они који нас мрзе, који све чине да нас униште. Мозак читаве операције за уништавање Србије и српског народа је Римокатоличка црква, подстрекач, иницијатор, духовни покровитељ, онај ко опрашта сваки грех за новац. Како Ватикан може да буде држава на неколико хектара земље, са неколико стотина становника? Које је потребна та држава, не вера, вера је нешто најлепше што постоји. Свако ко верује у Бога мора да буде добар човек без обзира на то како му се зове Бог, како изгледа храм у коме се моли, како изгледа служба којом он показује своју приврженост Богу. Верујући човек не може да мрзи, не може да буде непоштен, не може да почини тешка кривична дела али може ако му, или унапред, или по извршењу дела Римокатоличка црква оправда сваки грех.

Кад је Војислав Шешељ своју одбрану наговестио на једини могући начин, књигама, већ су у Хашком трибуналу почели да се чешкају по глави. Прва специјална одбрана коју смо ми нагостили, а потом и предочили Хашком трибуналу била је одбрана изводима из интервјуа, говора, наступа Војислава Шешеља објављених у његовим књигама пре више година, без икакве измене, а односила се на то шта је Војислав Шешељ говорио припадницима других народа, других вера, какве је поруке упућивао добровољцима, како је храбрио војску, како је осуђивао оне који су државу водили, па је лоше водили. Ми смо то спаковали у књигу од хиљаду страница и као специјални вид одбране доставили Хашком трибуналу. После тога, Војислав Шешељ из четири зида, без комуникације са нама, диктира нам из дана у дан називе књига и имена аутора, широм земљине кугле. Тема је: одбрана оптужбом Римокатоличке цркве, аутори из свих светских земаља, 90 процената књига непреведено на српски језик. А Војислав Шешељ зна кад, где и ко је писао нешто о Римокатоличкој цркви. Има и српских аутора, има и књига преведених на српски, то нам је у великој мери олакшало посао, а да бисмо му припремили материјал за ове четири књиге, морали смо да прелазимо стотине хиљада страница на српском језику и десетине хиљада страница на светским језицима. Ове друге да преведемо и пошаљемо Војиславу Шешељу у Хаг. Из тих стотина хиљада страница изашло је четири хиљаде. На свакој страници је документ, документ који говори да сва зла која се чине српском народу (а могу и други народи у свету који не припадају Римокатоличкој цркви, или нису припадали, да донесу такве доказе) да сва зла потичу од Римске курије, од њеног система организованог злочина. У свим тим књигама наћи ћете доказ да је папа Јован Павле II, да проговорим речником хашког права, командно одговоран за све злочине који су се догодили на територији бивше Југославије и да је само наследио папу Пија XII, који је можда био и гори од њега, али

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАНКА

Промоција четири књиге проф. др Војислава Шешеља: „Ватикан главно сатанино гнездо“, „Римска курија вечито жедна српске крви“, „Понтифекс максимус сатанистичке цркве Јован Павле Други“ и „Антихристов намесник злочиначки римски папа Бенедикт Шеснаести“
Нови Сад, 23. септембар 2006. године

ово више није време у коме су римске папе судили мртвим папама, вадили их из гроба и спаљивали. Пије се извукао. Папа Јован Павле II се извукао али је за сваки случај, кажу, у тестаменту написао да његова архива буде уништена. И није вредео наш захтев Хашком трибуналу да у циљу обезбеђивања истине римски ватикански архив, посебно архив папе Јована Павла II буде одмах доступан тиму за одбрану Војислава Шешеља који ради даноноћно интензивно, уз све послове које још у Србији мора да обави. Ми немамо приступа ватиканским архивима. Бог зна хоће ли ико икада сазнати и успети да скицира ту мрежу злочина које је извршила Римокатоличка црква још од времена када су крсташи сабљом и мачем уводили хришћанство. Само, ни у то време Немања се није прикључио крсташима, и у то време су Срби рекли – ту нешто не ваља, вера је од Бога а није од сабље и од мача.

Сада, притиснути овим нашим промоцијама, и неки представници Српске православне цркве приближавају римског папу Бенедикта српском народу. Можда би код некога и успели, али папа се пре неки дан говором мржње обратио припадницима исламске вере и рече им шта мисли о њима, о свима њима, не појединачно, не о верским вођама, не о верницима, него о свима њима. Данас или сутра он ће да се пере пред представницима исламског света. Позвао их је да им каже како није тако мислио. Јесте, мислио је баш тако. И он је био један од идеолога папе Јована Павла II, њихова завера је била страшна. Пије XII је решио да Србе протера из Хрватске, дао благослов да раде са њима шта год желе, да их убијају, да их покатоличе, да их протерују.

Када је Римска црква крајем Другог светског рата омогућила да пацовским каналима из Хрватске побегну ратни злочинци, са њима су побегли и фратри који су учествовали у злочинима. Па смо доживели највећу могућу трагедију, да се са доласком Фрање Туђмана на власт врате и живе усташе и живи фратри који су им помагали и да се све понови до у танчине, до у детаље, и да буде крив Војислав Шешељ што је тада у својим говорима поручивао Србима да не смеју да чекају шта ће урадити нова усташка власт. Знало се шта нова усташка власт припрема. Кад је завршила посао и кад је протерала Србе из Хрватске, добила је гаранције да сад може да буде члан Европске уније, да је сад демократска држава по мери Европске уније. Кад протера Србе, онда добија улазницу у високо демократско друштво. А нас кад оптуже да протерујемо Албанце, онда нас одмах бомбардују, па нас још додатно понизе. Толико година после свега, некакав наш грађанин Зоран Станковић (против њега још нисмо стигли да поднесемо кривичну пријаву за лажно представљање, ових дана ћемо) позове два америчка пилота, и то најистакнутија, који су бомбардовали Србе, да дођу да нас мало обиђу и са земље. А онда они кажу – знате шта, ми смо само радили свој посао, ми смо вас убијали зато што је то био наш посао. Тако је требало одвести и у Хирошиму и у Нагасаки оне који су бацили атомску бомбу да виде шта су урадили, пошто је то био само њихов посао.

И сад, када подигнете глас против свега тога и кад кажете да нам туђе ништа не треба, али да ћемо за своје да се боримо до последње капи крви, онда вас оптужују да сте ратни хушкач, да реметите мир, таласате бару. Таман се слегао муљ, испливало оно што је чврсто на површину, влада баром, а ви сад нешто таласате.

Србија је постала обична бара. Само загазе чизме НАТО војника, или ципеле западних политичара кроз њу, и одмах се све смири. Само се посвађају они што су у бари: Тадић–Коштуница, Илић–Динкић, овај и онај. Три дана се свађају, пет дана у слози. Дан свађе, десет дана слоге, итд. Али кад нападају Српску радикалну странку, онда се слажу као један. Ми говоримо говором мржње кад причамо о њиховим злоделима, а они могу о нама да кажу шта год хоће, они могу да ураде радикалима шта год желе. На крају, могу да натерају поједине великодостојнике наше цркве да говоре добро о папи, да наговештавају папину посету, екуменизам, помирење. Не може о помирењу да одлучује злочинац, него жртва. Кад жртва буде спремна да опрости, доћи ће до помирења. Српска православна црква не сме да буде спремна још

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАНКА

Промоција четири књиге проф. др Војислава Шешеља: „Ватикан главно сатанино гнездо“, „Римска курија вечито жедна српске крви“, „Понтифекс максимус сатанистичке цркве Јован Павле Други“ и „Антихристов намесник злочиначки римски папа Бенедикт Шеснаести“
Нови Сад, 23. септембар 2006. године

увек да опрости. Нема њених храмова, нема њених верника. Протерао их је папа. Покатоличава их папа и дан-данас у Хрватској. Преко 20.000 деце у Хрватској прешло је из православља у католичанство. Променили име и презиме, да случајно неко не примети трагове православља. Прозелитизам је на делу. Које је Српска православна црква преотела верника? Нађите једног. Хоћете стотине хиљада оних које је преузела Римокатоличка црква. Или те кољем, или ћеш бити католик. И то је вера, и то је Бог, и у то треба веровати?!

И дан-данас, кад Српска радикална странка оптужи министра Владе Републике Србије за усташтво, скочи велики део Србије на нас, цела влада и све невладине организације, и цео свет, и кажу – шта ви имате против Хрвата. То што је та жена случајно католик, или Хрватица, или Рус, нас то није интересовало. Нас интересује то што та жена потиче из усташке породице и што увлачи Владу у сарадњу са усташама. Отворено, сад је већ потпуно мирна и безбедна, онако безобразно на телевизији, плачним гласом – мој тата је био клинац у то време, а неће да каже да је то деда, и да је „Курир“ само погрешно прочитао пресуду. И ми треба да ћутимо, да нас неко не би водио у притвор, затвор, да нам не би судили. Војислав Шешељ оволике жртве да поднесе а ми да се бојимо, овде у Србији и на слободи, са својом децом, породицом, са својом странком, са својим народом. Чега ми да се бојимо? Да не смемо да им кажемо ништа, у овој новој демократији, српској, увозној, из Америке.

Све је дозвољено против српског народа. Све је дозвољено против Српске радикалне странке. Доживели смо државу у којој је председник државе молио Америку за помоћ да победи Српску радикалну странку. Што не моли за помоћ да нам остане Косово и Метохија? Слушао сам његов говор у Њујорку, као да је дошао из Белгије. Нема осећај угрожености за Косово и Метохију, него се ослања на светску правду. Износи принципе уписане у Повељу Уједињених нација. Па ко се још на те принципе обазире. А ми га питамо само једно питање, на које може врло лако да да одговор. Шта ћеш ти као председник Србије да урадиш сутрадан, ако нам отму Косово и Метохију? Хоћеш ли да идеш на посао сутра ујутру? На којој територији идеш на посао? Хоће ли бар мало да те гризе савест и да поднесеш оставку, јер је Србија била већа кад си постао председник, него сада, у току твог мандата? То питамо и Војислава Коштуницу. Шта ћеш ти да урадиш, осим што мириш чланове своје владе међу собом, и гледате како још мало да опљачкате ову земљу, шта ћеш ти сутра да урадиш, ако нам отму Косово и Метохију? Нисмо ми нереални. Косово и Метохију могу свакоме да отму. И да смо ми на власти, једне ноћи могу да отму. Римски папа призна независност Косова и Метохије данас, сутрадан Немачка и остали. Ахтисари може да напише решење, по коме оставља на вољу сувереним, међународно признатим државама да одлуче хоће ли признати независно Косово и Метохију или неће. И он чист, миран. Није пресудио ни против кога, оставио демократијама да одлуче. А онда их поведе Римска црква, као што је то било у случају Хрватске. Можете ви да прогласите независно Косово и Метохију, али не очекујте после од Русије да буде мирна. Ако Русија није мирна, и ако Русија крене да враћа оно што су јој отели, док су њени председници у полупијаном стању потписивали различите уговоре, онда више мапа света неће да изгледа овако како изгледа сад.

У арапском свету имамо пријатеље. После страшних сукоба, откако је избио рат на простору бивше Југославије, после потпуне подршке муслимана из целог света Алији Изетбеговићу, ми смо данас дошли у ситуацију да ти муслимани сарађују у Србији са Српском радикалном странком потпуно отворено, чисто и јасно. Да, ви сте погрешили у односу на нас, ми смо погрешили у односу на вас, али сад нам је, изгледа, непријатељ исти. Некоме ближи, некоме даљи, али ракете јако брзо путују. Не може нико из исламског света да подржи независно Косово и Метохију ако се бори за Либан, ако се бори за Палестину. Не може Кина да подржи независно Косово и Метохију, јер ће остати без Тајвана. Не може Русија да подржи независно Косово и Метохију. Не може због светских принципа. Русија је изгубила доста угледа у очима српског народа док се слепо придржавала принципа. Сад се уводе нови принципи.

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАНКА

Промоција четири књиге проф. др Војислава Шешеља: „Ватикан главно сатанино гнездо“, „Римска курија вечито жедна српске крви“, „Понтифекс максимус сатанистичке цркве Јован Павле Други“ и „Антихристов намесник злочиначки римски папа Бенедикт Шеснаести“
Нови Сад, 23. септембар 2006. године

Нема више малих и великих пријатеља. Нема малих и великих народа када се ради о пријатељству. Када вам је неко пријатељ, може да има и сто хиљада становника, тај се цени исто тако. То је Русија схватила. Србија је руски пријатељ. Мали пријатељ, али пријатељу се не мери број ципела. Због тога ми имамо оптимизма, али немамо вере у оне који нас воде. Сад се поново прича о Уставу Србије. Јесте, тачно је, због Косова и Метохије би морали што пре да донесемо Устав. Ако смо спремни да у Уставу напишемо, у заклетви председника Републике и председника Владе да ће све своје снаге уложити у очување Косова и Метохије у Србији, ми смо спремни да веома брзо учествујемо у том Уставу. Али има једна подвала преко које нећемо да пређемо. Данас сте чули за њу први у Србији. Договорили су се да Војводина има устав, и да доноси законе. Е, ми то нећемо да дозволимо и нећемо у томе да учествујемо, и нећемо вас звати на референдум. Нека праве референдум, нек покушају сами, кажу да су јачи од нас. Нека изведу бираче, али ми да правимо ново Косово и Метохију од Војводине нећемо. И ово не знамо како ћемо да одбранимо а већ сад да пружамо прилику да се отварају границе. Победићемо ми и у Војводини, ја вам то гарантујем, али не желимо такву Војводину. Није то наша идеологија, нама треба Војводина која је саставни део Србије, специфична, и та специфичност се огледа у аутономији Војводине коју Српска радикална странка не жели да дира, не жели ни да је подиже ни да је спушта, нека остане на садашњем нивоу. Све остало или би огорчило грађане Војводине или би разбило Србију, зависи у какав бисмо посао ушли, а кад мечка спава боље је не дирајте. Ако ово мало Србије може да се сакупи у одбрани онога што је тренутно нападнуто, а не у страху хоће ли још нешто бити нападнуто, то је тај мотив због којег ћемо ми у понедељак изаћи и гласно јавности рећи: ако још једном дођете с тим папиром (а донели су нам коначно усаглашени став), затварамо причу о Уставу. Ако сте се тако договорили онда ти, Војиславе Коштуница, изађи пред грађане Србије и реци – ја желим од Војводине да правим ново Косово и Метохију. Немој више да глумиш радикала јер радикал се не двоуми, то имаш у срцу и у души. А ми због успомене на, ја мислим највећег радикала, Јашу Томића не смемо да препуштамо Војводину било коме у руке.

Још једном вас молим, децу васпитавајте честито и поштено. Ширите љубав према свом народу, љубав према другима, покушавајте да процените шта вам ко мисли, и породици и народу и држави и цркви, и тако се према њему понашајте. И ако је велики, и ако је моћан, слободно му реците ако није у праву, јер доста дуго ми живимо у страху. Тај страх који нам и сада шире: не дирајте, не пипајте, не чачкајте, то је као када је играо Партизан против Реал Мадрида, када им је тренер рекао: немојте случајно да нападате, ако им дамо гол, даће нам пет. Отприлике то је сад нека нова владајућа идеологија у Србији – не пипај никог великог јер може да нас туче. Ако сте видели такве људе, приметили сте да иду улицом уз крај, да се крију. Не иду средином улице, не иду дигнуте главе. То су они који су уплашени и које нико више не може да врати у нормалан живот.

Ми ћемо да подигнемо Србију, ми ћемо да променимо школски систем, ми ћемо да променимо образовање наше деце. У томе мора да помогне и Српска академија наука и Српска православна црква. Тражићемо подршку од свих, али нећемо тражити декрете из Венеције, ни из Болоње, ни из Стразбура, ни из Париза, ни из Лондона, ни из Брисела, него ћемо да кажемо – ми смо овакви какви јесмо, ми смо све оно што савремени свет признаје у демократију уградили, али ми нећемо да уништавамо Србију. Ми нећемо да правимо односе у Србији тако да нам ви кажете – шта вас брига за Косово и Метохију, ући ће Косово и Метохија у Европску унију, ући ћете ви у Европску унију, опет ћете у Европској унији да будете заједно. Е па, није наша држава Европска унија, наша држава је Србија. Може да буде у ЕУ ако то ЕУ заиста жели, а како нас осиромашују и како су нас изложили криминалу и како нас уцењују и како нас понижавају, они нас не желе тамо. Ако нас не желе тамо, ми имамо пријатеље по свету.

Био је Самит несврстаних. Са њима смо исто били у сукобу. Данас је то поново организација са којом Србија треба да сарађује, 140 гласова имају на Генералној скупштини. Нико није отишао из Србије, а ми имамо статус посматрача. Значи, вратићемо се у чланство. Што су Хрвати отрчали тамо, што су Руси

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАНКА

Промоција четири књиге проф. др Војислава Шешеља: „Ватикан главно сатанино гнездо“, „Римска курија вечито жедна српске крви“, „Понтифекс максимус сатанистичке цркве Јован Павле Други“ и „Антихристов намесник злочиначки римски папа Бенедикт Шеснаести“
Нови Сад, 23. септембар 2006. године

отишли тамо, што су Кинези отишли тамо а Србима је то понижење да иду на Самит несврстаних. Све што нам треба у свету постоји код несврстаних. Све што можемо да произведемо, можемо њима да продамо. Не заваравajte се. Српска радикална странка ће тражити сарадњу и са државама и са организацијама где има тржиште и где има робе која је Србији потребна а идеолошки немамо разлога да сарађујемо ни са ким ако нас напада, ако нас бомбардује. Можемо да тргујемо а можда нећемо ни да тргујемо и то је став кога ћемо се држати.

Видимо како нас вређају такозвани министри Владе Србије, па кажу, па шта ако буду избори – ви напунили буџет а дођу радикали па располажу тим буџетом. А они кажу – не дај Боже да се то деси, они су, каже, наследили од Анте Марковића пун буџет и одмах су га потрошили. Радикали нису били ни рођени у време Анте Марковића, а коме ће то да причају – онима који не читају књиге. А како је напуњен овај буџет? Од сиротиње. Свакоме од нас је узето још 20 посто више него што смо могли да дамо. Зато су људи позатварали радње и узето је из царина на увоз робе, ето ми као купујемо неке половне аутомобиле. Јесмо ли ми зарадили тај буџет? Је ли он напуњен из производње? Јесу ли наше фабрике напуниле српски буџет? Нису. Напунила га је потрошња. Продали су скоро све. Кад су продали „Мобтел“, сазнали сте да је милијарду и петсто милиона евра изванредно, да су продали и за 700 рекли би да је изванредно, да су продали за две ипо милијарде рекли би да је изванредно. Ми више у Србији не знамо шта колико вреди, ми само сазнамо да је нешто урађено изванредно и хвали се Влада како је продала. Хвали се домаћин да је продао кућу и окућницу. Ко продаје, тај не напредује, напредује само онај ко купује. Комшију гледајте кад почне да продаје њиве, није му то напредак, него кад почне да купује њиве. Значи да ради све више и да улаже све више и да остварује све више. Зато постоји Српска радикална странка. Хтели су и да је сатру и да је затворе и да је униште и да је забране и да нам издвоје председника, да не може да нас води и да нас посвађају међу собом. Не могу нам ништа и то ми личи на ону представу Добрице Ерића у којој каже „Они нас обесе а ми живи“. Они то не могу да схвате и док се они отрезне и док схвате, ми ћемо бити на власти, а кад будемо на власти онда ће доћи отрежњење за све. Желим вам много среће.